

Kolm linna-isandat aga, kes päew ja õõ
tubliste oma pettuse kallal waewa oliwad nái-
nud, pidivad ja läksivad ka muidugi káratse-
des ja kiratsedes auusa abielu-paari majast
minema, sest nad oliwad nüüd selle wanalise
hobuse eest kolme kordse hinna maksnud. Ju-
mala muidu tööd teinud ja páale seda oliwad
nende silmad hábi táis, et enestele auusamal
kombel leiba ei móistnud teenida, ega fa ko-
duš mitte kui önnelikud abielurahwas ei ela-
nud, waid kui hádaelulased, kes igapäew taf-
lewad ja fisklewat!

Tulevikus laeb perenaine Maret, hobuste
múümist oma móistliku ja koolitatud poja lábi
ára toemetada, kellel enam osja oli, illma ja
inimest tundma õppida, kui endisel ajal tema
nóukal, tublil ja auusal isal. —

Kae, armas lugeja, kus alles háab abihaasa
ja kuidas see naene mehe meel oli, oleks kóik
nónda wiisi olnud, siis ei soowiks meie kelle-
gile üksina oma elupäewi ára elada, kes wá-
hagi önnest osta saada tahawad.

Raul, õigest noorest mehest.

Rui noore mehe elu õitse-ajal
Arm palawalt ta rinda paisutab,
Rui noore neiu kuldse keele kajal
Peig kuuleb, et t'al armu awaldab,
Rui önnelik, et armus aim'dud „saajal“ *)
Ta oma höllma neidu paisutab:
Siis ööpik töistest lindest laulab fenam:
„See aeg saab otsa, ega tule enam.“

Ja kui fa tormid peaks töttma ette
Elusfügil ta önuetele,
Rui fa neiu teda paljalt pette, **)
Ja male orjaks andis oma keele,
Rui wiletsüs t'ad uputaks filmwette,
Siisfi armu õitse-aeg jääks meeles;
Nagu löpeb õitse-aeg, mis oli fenam,
Rii fa sügise, ega tule enam.

*) „Saajal“ = pulmal.

**) „pette“ = pettis.